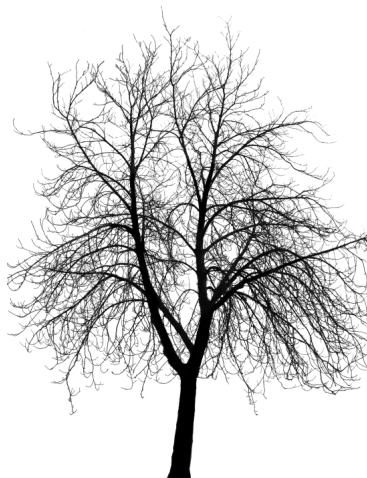

Franklinia alatamaha

Wysokość	3 – 6 m
Szerokość	3-5m
Korona	irregularly oval
Kora i gałęzie	twigs green to brown, bark dark-brown with light grooves
Liście	obovate to elongated, 10-15 cm, glossy dark green
Kolor jesienny	żółty, Pomarańczowy, czerwony
Kwiaty	single or in pairs, 7-8 cm tall, white with orange-yellow stamen center, August-October
Owoce	round capsules, brown
Kolce/ciernie	None
Toksyczność	Zwykle nie jest toksyczne dla ludzi, większych psów czy zwierząt hodowlanych.
Rodzaj gleby	moist but well-drained soil
Wymagania stanowiskowe	Nie toleruje utwardzonej nawierzchni
odporność na mróz	6a (-23,3 do -20,6 °C)
Odporność na wiatr	Moderate, prevent cold, dry wind
Odporność na inne	odporny na mróz (strefa mrozoodporności 1-6)
Drzewo wybierane przez faunę	odporny na mróz (strefa mrozoodporności 1-6), drzewo wabiące motyle
Zastosowanie	małe ogrody
Pochodzenie	U.S. National Arboretum, Washington D.C., USA, 1997
Synonimy	Gordonia alatamaha

Franklinia alatamaha to luźno rozgałęzione, małe, często wielopniowe drzewo o wysokości 3-6 m. W młodym wieku drzewo rośnie wąsko w górę, ale po kilku latach korona rozszerza się. Bardzo stare drzewa rozwijają okrągłą koronę, ale jest to rzadkie w Europie. Drzewo ma otwartą strukturę. Gałązki są zielone do brązowych, stara kora jest ciemnobrązowa z płytkimi, jaśniejszymi brązowymi podłużnymi rowkami. Błyszczące, ciemnozielone liście zmieniają kolor na intensywnie pomarańczowy do głębokiej czerwieni na kilka tygodni jesienią. Kwiaty pojawiają się w kątach liści i na końcach gałęzek, pojedynczo lub w parach. Mają kształt misy i przypominają nieco jednokwiatowe kamelie lub stewartie. Są białe z charakterystycznym pomarańczowo-żółtym sercem pręcików. Kwitnienie rozpoczyna się późnym latem i wczesną jesienią. Franklinia jest rośliną ciepłolubną, a do dobrego kwitnienia niezbędne jest ciepłe, słoneczne lato. Nazwa Franklinia honoruje amerykańskiego męża stanu i naukowca Benjamina Franklina. Nazwa gatunkowa alatamaha odnosi się do rzeki Altamaha w stanie Georgia, gdzie drzewo zostało po raz pierwszy znalezione około 1765 roku. Drzewo było uprawiane w latach 1770-1778, a Franklinia alatamaha została po raz ostatni znaleziona w stanie dzikim w 1790 roku. Powszechnie uważa się, że F. alatamaha wyginęła na wolności. Drzewo lubi wilgotną, ale dobrze

przepuszczalną, bogatą w próchnicę glebę. Preferuje gleby o odczynie od kwaśnego do obojętnego, w ciepłym, słonecznym miejscu. Unika gleb wapiennych.